

Beeld/spraak

Violet CORBETT BROCK/ Peter ROSSEL

WENDUINE | In haar rollende golven oogt de zomerse zee lief en onmisbaar goed. Maar ze kan verdomd onstuimig zijn en allesverwoestend. De zee verbindt volkeren van de vijf werelddelen, maar diezelfde zee sleurt ook slachtoffers mee. Bij een zeezegening worden allen geëerd die omkwamen in haar baren. In Wenduine inspireert de legende van het Heilig Kruis al vijf eeuwen lang de bevolking. Op zee, aan de hoogwaterlijn en op het strand, getuigt een evocatie van volkse devotie. Schoon, eerlijk, authentiek.

Een handje toesteken

ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

„Vaak hoor je ouders zeggen: „Onze kinderen krijgen geen taken, hun schoolwerk volstaat.” Ook ik stel vast dat veel kinderen thuis nooit een handje hoeven toe te steken. Toch is het beslist niet fout hen om hulp te vragen. Kinderen raken niet overbelast omdat ze de tafel afruimen, hun kamer poetsen of de tuin mee onderhouden. Integendeel, kinderen leren er verantwoordelijkheid door en ervaren aan den lijve wat het is ergens moeite voor te doen.

U bent er nu misschien wel van overtuigd dat taken opleggen geen kindermishandeling is, maar hoe brengt u dat uw kids bij? ‘Opruimen’ is alvast een mooi voorbeeld van iets wat u mag verwachten van uw kroost. Vergeet niet dat uw kind die vaardigheid dient aan te leren.

Een kind van twee kan nog niet opruimen, het kan hooguit ‘helpen’. En al loopt het daarbij in de weg, toch is het nuttig hem/haar erbij te betrekken. Zeg wel duidelijk wat u verwacht: „Je hebt mooi gespeeld. Alvorens we aan tafel gaan, doen we nu alle blokken in de doos.” Dan begint u op te ruimen en moedigt u uw kind aan op zijn/haar beurt een blokje in de doos te stoppen. Gebeurt dat, dan kunt u hem/haar prijzen.

De fase van het samen opruimen duurt best lang. Reken er maar op dat uw kind daarin tijdens de hele kleuterperiode sturing en supervisie nodig kan hebben.

Zodra een kind de afspraken over opruimen kent en het opruimen heeft ingeoeffend, zal het dat voortaan grotendeels in z’n eentje kunnen. Maar er zijn valkuilen. Het ene kind maakt rommel en het andere moet helpen opruimen. Door het samen opruimen langere tijd vol te houden, leert u uw kinderen dat het leuk is om elkaar te helpen. U voorkomt aldus dat de oudste steeds het meeste moet doen (als ouder wordt u de oudste opruimer).

Pubers houden dan weer niet zo van *cleane* (schone) kamers. Spreek af dat eenmaal per week alles grondig dient te worden opgeruimd (ik leerde deuren sluiten). De avond vóór er gepoetst wordt, is een geschikt moment.

Een andere valkuil is te verwachten dat kinderen uit zichzelf taken uitvoeren, op het moment dat u dat verkiest én met een vrolijk gezicht. Huishoudelijke klussen zijn voor zoon- of dochterlief echter niet prioritair, integendeel. Daardoor lijken vergeten en uitstellen veeleer regel dan uitzondering. Indien u wenst dat de kinderen een deel van uw taken overnemen, spreek die verwachtingen dan uit. Vaste taken, duidelijkheid over de deadline (het gras moet bijvoorbeeld vóór zaterdagavond gemaaid zijn) en herinneren aan de taak, veeleer dan de klus zelf klaren, helpen. Ook tijdens de vakantie. Uw kinderen hebben dan zeeën van tijd, maar die besteden aan ‘werken’, komt echt niet in hen op. Maak duidelijk wat

uw wensen zijn en neger donderwolken, gezocht in alle toonaarden en het onvermijdelijke: „Waarom ik?”

Vermijd ook te controlerend op te treden. Zolang het niet ernstig misgaat, laat u een kind de taak uitvoeren op zijn manier. Je bed opmaken en zien dat ma het overdoet, stimuleert niet. Ook grommen over wat niet gebeurde en dan maar zelf in actie schieten, heeft weinig effect. Uw kinderen zouden dom zijn indien ze daar niet van profiteren. Dat ‘gezeur van ma’ geraken ze wel gewend...

Hoewel veel ouders gebruik maken van een beurtenstelsel, blijkt dat niet zo’n goed idee. Discussies in de zin van „Ik deed dit gisteren al, nu is het zijn beurt” zijn daarbij schering en inslag. Of, als u er een dagje niet bent, schuift de taak dan gewoon mee op? Maak het uzelf eenvoudiger. In ons gezin hebben de zonen al jarenlang dezelfde taak: tafel dekken, afruimen en vaatwasser uitladen, werden in een vervolgen verleden onder hen verdeeld en nog steeds loopt het volgens die afspraak. De verantwoordelijkheid over hun taak kunnen ze nooit afschuiven op de ander. Leuk is dat er wel eens iets overgenomen wordt. Een goed humeur kan wonderen doen.

Wat ik de afgelopen jaren leerde: het goede voorbeeld geven, duidelijk zijn over wat ik verwacht, routine inbouwen, zo weinig mogelijk overnemen en vooral kijken naar wat wel gebeurt.„